

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593171072/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

»Men hvad mener Du, Valdemar? Jeg synes, Du leer med det ene Øie og græder med det andet.»

»Ja, det er nok muligt, for jeg veed, Du kan ikke godt sige Nei til det, jeg vil bede Dig om, endskjøndt jeg agter at tage det Bedste, Du har, fra Dig.» Og idet han rettede sig militært, vedblev han: »Jeg anholder hos Dig som Familiens Chef – og det Ord er det mig paalagt at bruge – om Din Søsters Haand. Kan Du sige Ja med et godt Hjer-te?»

Ak, hvor han gjorde mig lykkelig, og hvor han trykkede mig ned! Han kom, forherliget ved ren, lykkelig Kjærlighed, og hilste mig med et idealt Navn, som jeg ikke længer følte mig værdig til at bære: vor Families Chef.

Men da jeg af ganske Hjer-te og Sjel havde ønsket ham og hende Guds Lykke og Velsignelse, var ogsaa det eneste Baand overskaaret, som bandt mig til Hjemmet, og jeg sendte Greven en Billet, hvori jeg meldte, at jeg modtog hans Opfordring. Han svarede strax, at han betragtede det som en sand Venskabsstjeneste fra min Side, og at han ansaae det som en Æressag for sig, at jeg, saavidt det stod i hans Magt, aldrig skulde fortryde min Beslutning.

Min Søster kunde ikke troe det muligt, da hun erfarede, hvad jeg stod i Begreb med at gjøre. Som saa mange unge Piger havde hun i sin ældre Broder seet et Ideal og knap kunnet tænke sig en Fremtid, der var mig glimtende nok, og det Forhold, hvori vi havde staaet til hinanden som Børn, hvad vi havde oplevet sammen, kunde jo saagodtsom berettigede hendes Phantasi til at tage en saadan Flugt. Og nu vilde jeg gaae i privat Tjeneste! Hverken Udenlandsreisen eller det grevelige Navn skinnede hende saa stærkt i Øinene, at hun jo kunde see, hvad der var paa Bunden. Mig gjorde dette ondt nok. Ved indirecte eller tilsløret at erfare, hvilke Forventninger jeg skuffede hos en anden, dyrebar Person, blev jeg kun desto stærkere mindet om, hvilke Forventninger jeg selv havde næret, hvilken Pris jeg havde sat paa mig selv, og hvorfor jeg havde maattet slaae af. Men i min hurtige Beslutning overfor Greven havde ligger et Sæt af Tanker, der langsomt udfoldede sig. Lige siden de ulykkelige Underhandlinger med Dr. Hilder vare blevne nødvendige og jeg egoistisk havde stridt for min Frihed, havde jeg følt en Braad vendt imod mit Bryst. Det stod halvdunkelt for mig, at jeg kun oplevede noget Gammelt paa ny Maade. Engang havde jeg gjort Uret mod en Enkes Søn; nu gjorde